

[Nathalie Lind]

nisteren har med hr. Wilhjelm, i den forstand, men når ministeren bruger så ufattelig lang tid på at gengive dette stof, som nok ikke er helt ukendt for alle, har jeg et helt konkret spørgsmål. Ministeren må jo være dykket dybt ned i det. Citatet går ud på, at nævningebehandling må indskrænkes til strafferetsager – det er den groveste inddeling – i modsætning til private sager eller borgerlige sager, det er vi enige om. Der står, at de fleste kriminelle sager fremdeles vil blive påkendt uden nævningers medvirken. Helt i orden. Hvad er kriminelle sager i grundloven fra 1849? Hvor ligger politisager her? Nu skal vi være klar over, hvad vi taler om. Hvis alle mindre sager såsom politisager er omfattet af begrebet, er det rigtigt, at så skal de fleste stadig påkendes uden nævningers medvirken. Når ministeren er dykket så meget ned i dette, vil jeg gerne have at vide: hvad ligger der i »straffesager«, »kriminelle sager« og »vigtigere straffesager«?

Knud Lind (FP):

Ministeren kom ind på, hvorvidt disse sager skulle være nævningesager eller ej. Vi kan tage voldtægt for eksempel. Jeg vil godt spørge ministeren: er det således, at det er op til den offentlige anklager at afgøre i sin sigtelse, om det skal være en nævningesag eller ej?

Jeg kan slutte med at konstatere efter fru Ebba Stranges indlæg, at SF har solgt sin retspolitiske bevidsthed for så vidt angår nævningesager for det kvindepolitiske.

Wilhjelm (VS):

Ministeren startede med at konstatere, at han ikke skulle forlænge debatten. Jeg vil godt starte med at sige, at jeg skal forlænge den lidt.

Der var først spørgsmålet om misbrug af kvindepolitiske motiver. Vi er helt bekendt med de henvendelser, der foreligger, også fra den del af kvindebevægelsen, der har ønsket, at nævningebehandling blev afskaffet i voldtægtssager. Det har vi selv fremhævet. Vi har gjort opmærksom på, at der er dele af kvindebevægelsen, der ønsker det, og vi har også redegjort for, hvorfor vi er uenige med dem. Vi ved også, at det omfatter den nuværende formand for Dansk Kvindesamfund. Vi er uenige med hende på dette specielle punkt.

Men det udelukker da ikke, at regeringen kan benytte kvindepolitiske motiver til at forfølge et helt andet mål, at justitsministeriet kan gøre det, for det er jo ikke sådan, at man altid følger Jytte Thorbeks indstillinger. Det er jo ikke sådan, at man har fulgt Jytte Thorbeks indstillinger med hensyn til de andre krav, der har været på det område. Der har man sagt: det vil vi ikke være med til.

Desuden ligger det sådan, at det, længe før disse krav kom fra kvindebevægelsen, har været holdningen i justitsministeriet og i straffelovrådet, at nævningesagerne skulle afskaffes på dette punkt. Så er det jo meget bekvemt, at man lige pludselig kan støtte Jytte Thorbek i lige præcis det krav.

Ministeren sagde, at dette ikke var et angreb på nævningeinstitutionen. Jeg må igen konstatere, at de sager, man nu unddrager nævningebehandlingen, hidtil har udgjort godt 60 pct. af nævningesagerne. Tilbage bliver kun det lille hjørne, som man vil bedømme efter 10 års rammen.

Ministeren var inde på noget, han kaldte citatfusk. Det drejer sig om, hvad der var hensigten eller, som ministeren sagde, de historiske intentioner med nævningeinstitutionen. Ministeren har selv lagt op til, har selv udfordret til, en smule diskussion om de historiske intentioner. Når man taler om de historiske intentioner, taler man ikke om de seneste grundlovsforudsætninger, som jo i øvrigt ikke er ændret på det punkt, så taler man om de historiske intentioner i den situation, da nævningeinstitutionen blev oprettet efter et folkeligt politisk krav.

Det er ministeren selv, der har lagt ud og udfordret til, at de ting overhovedet blev en smule debatteret. Ministeren udlagde de historiske intentioner med ord som, at nævningesagerne kun skulle omfatte – og så kom der disse enorme indskrænkninger med, at det var de aller-allergroveste forbrydelser og kun de allerhøjeste strafferammer, og jeg ved ikke hvad.

Når ministeren nu begynder at tale om citatfusk, bliver vi nødt til at få det på det rene, at det, ministeren dér har henvist til, jo ikke er de historiske intentioner. Det fremgik meget klart, da vi havde et samråd i retsudvalget, at det var straffelovrådets udlægning. Det var citater fra straffelovrådet og ikke fra forfatningskommissionen. Det måtte ministe-